

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

22. října 2015 (*)

„Řízení o předběžné otázce – Sociální zabezpečení – Nařízení (ES) č. 883/2004 – Článek 67 – Nařízení (ES) č. 987/2009 – Článek 60 odstavec 1 – Poskytování rodinných dávek v případě rozvodu – Pojem ‚dotyčná osoba‘ – Předpisy členského státu stanovující poskytování rodinných dávek rodiči, v jehož domácnosti dítě žije – Bydliště tohoto rodiče v jiném členském státě – Nepodání žádosti o přiznání rodinných dávek tímto rodičem – Případné právo druhého rodiče podat žádost o přiznání těchto dávek“

Ve věci C-378/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesfinanzhof (spolkový finanční soud, Německo) ze dne 8. května 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 7. srpna 2014, v řízení

Bundesagentur für Arbeit – Familienkasse Sachsen

proti

Tomislaw Trapkowski,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, místopředseda Soudního dvora, vykonávající funkci předsedy prvního senátu, F. Biltgen, A. Borg Barthet, M. Berger a S. Rodin (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. června 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za T. Trapkovského C. Rebberem, Rechtsanwalt,
- za nizozemskou vládu B. Koopman a M. Bulterman, jako zmocněnkyněmi,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za vládu Spojeného království V. Kaye, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s J. Holmesem, barrister,
- za Evropskou komisi S. Grünheid a D. Martinem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 60 odst. 1 druhé a třetí věty nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 284, s. 1).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Bundesagentur für Arbeit – Familienkasse Sachsen (spolkový úřad práce – pokladna pro vyplácení rodinných dávek v Sasku, dále jen „BfA“) a Tomislawem Trapkowskim ve věci odmítnutí prvně uvedené vyplatit druhému uvedenému přídatky na dítě, které bydlí se svou matkou v Polsku.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení (ES) č. 883/2004

3 Článek 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 166, s. 1 a oprava Úř. věst. L 200, s. 1) ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 465/2012 ze dne 22. května 2012 (Úř. věst. L 149, s. 4, dále jen „nařízení č. 883/2004“) stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení se:

[...]

i) ‚rodinným příslušníkem‘ rozumí:

1) i) osoba stanovená nebo uznaná za rodinného příslušníka nebo označená za člena domácnosti právními předpisy, podle kterých se poskytují dávky,

[...]“

4 Článek 2 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na státní příslušníky členského státu, osoby bez státní příslušnosti a uprchlíky bydlící v některém členském státě, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky a pozůstalé.“

5 Článek 11 odst. 1, 2 a 3 uvedeného nařízení zní:

„1. Osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.

2. U osob pobírajících peněžité dávky z důvodu nebo v důsledku jejich zaměstnání nebo samostatné výdělečné činnosti se pro účely této hlavy má za to, že uvedenou činnost

vykonávají. To se netýká invalidních, starobních a pozůstalostních důchodů nebo důchodů při pracovních úrazech nebo nemocech z povolání ani peněžitých dávek v nemoci poskytovaných při časově neomezené léčebné péči.

3. S výhradou článků 12 až 16 se:

a) na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu;

[...]"

6 Článek 67 uvedeného nařízení stanoví:

„Osoba má nárok na rodinné dávky v souladu s právními předpisy příslušného členského státu, včetně dávek pro rodinné příslušníky, kteří bydlí v jiném členském státě, jako by bydleli v příslušném členském státě. Důchodce však má nárok na rodinné dávky v souladu s právními předpisy členského státu příslušného pro poskytování jeho důchodu.“

7 Článek 68 odst. 1 tohoto nařízení, nazvaný „Pravidla přednosti v případě souběhu“, stanoví „pravidla přednosti“, pokud jsou během stejné doby poskytovány stejným rodinným příslušníkům rodinné dávky podle právních předpisů více než jednoho členského státu.

Nařízení č. 987/2009

8 Podle čl. 60 odst. 1 nařízení č. 987/2009:

„Žádost o poskytnutí rodinných dávek se zasílá příslušné instituci. Pro účely článků 67 a 68 základního nařízení se přihlíží k situaci celé rodiny, jako by se na všechny dotyčné osoby vztahovaly právní předpisy dotčeného členského státu a všechny dotyčné osoby v tomto členském státě měly bydliště, zejména pokud jde o nárok určité osoby na takové dávky. Pokud osoba mající [která může uplatňovat] nárok na dávky své právo neuplatní, přihlédne příslušná instituce členského státu, jehož právní předpisy jsou použitelné, k žádosti o rodinné dávky podané druhým rodičem či osobou za rodiče považovanou nebo osobou či institucí jednající jako opatrovník dítěte nebo dětí.“

Německé právo

9 Ustanovení § 64 odst. 1 a 2 německého spolkového zákona o dani z příjmu (Einkommensteuergesetz, dále jen „EStG“) stanoví:

„(1) Přídavky na každé dítě jsou poskytnuty výlučně jednomu oprávněnému;

2) V případě několika oprávněných osob se přídavky na dítě vyplácejí tomu, v jehož domácnosti dítě žije. Pokud dítě žije ve společné domácnosti rodičů, jednoho rodiče a jeho partnera, pěstounů nebo prarodičů, určí tito, kdo bude osobou oprávněnou. [...]“ *[neoficiální překlad]*

Spor v původním řízení a předběžné otázky

10 Tomislaw Trapkowski, který má bydliště v Německu, se rozvedl se svou manželkou, která žije v Polsku spolu s jejich společným dítětem narozeným v dubnu roku 2000.

11 Od ledna 2011 do října 2012 pobíral T. Trapkowski po určitou dobu pravidelné dávky v nezaměstnanosti. Od listopadu 2011 do ledna 2012 a od 1. do 22. února 2012 byl nicméně v Německu zaměstnán, za což mu následně byly vyplaceny dávky na základě německého práva sociálního zabezpečení.

12 V srpnu roku 2012 požádal T. Trapkowski BfA o přídavky na svého syna za období od ledna 2011 do října 2012. Matka dítěte, která v Polsku vykonávala výdělečnou činnost, v rozhodném období nepobírala ani nepodala žádost o rodinné dávky podle německého nebo polského práva.

13 Rozhodnutím ze dne 3. září 2012 BfA zamítnul žádost T. Trapkowského, protože podle německého práva měla nárok na přídavky na dítě přednostně matka dítěte. Odvolání podané proti tomuto rozhodnutí bylo rovněž neúspěšné.

14 Naopak Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu) žalobě, kterou T. Trapkowski následně podal proti rozhodnutí BfA ze dne 3. září 2012 a proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání, vyhověl. Finanční soud byl totiž toho názoru, že podle německého práva, které se na situaci zúčastněného použije na základě čl. 11 odst. 1 a 3 písm. a) nařízení č. 883/2004, žalobce nárok na přídavky na dítě měl.

15 Mimoto ještě bylo podle Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu) nutno podle fikce stanovené v čl. 60 odst. 1 druhé větě nařízení č. 987/2009 na rodinu T. Trapkowského nahlížet, jako kdyby měla bydliště v Německu. A vzhledem k tomu, že matka dítěte neměla nárok na polské rodinné dávky, nemělo se v projednávané věci jednat o souběh nároků ve smyslu článku 68 nařízení č. 883/2004.

16 Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu) uzavřel, že čl. 60 odst. 1 nařízení č. 987/2009 má zabránit toliko tomu, aby osoba, která se přestěhovala z jednoho členského státu do druhého, nebyla krácena na svých právech, a nikoliv omezit či vyloučit nárok osoby bydlící v tuzemsku.

17 BfA podala proti rozhodnutí Finanzgericht Düsseldorf (finanční soud v Düsseldorfu) opravný prostředek „Revision“ s tím, že osoby, na které se vztahuje nařízení č. 883/2004, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Podle německých zákonů přídavky na dítě náleží tomu, v jehož domácnosti dítě žije.

18 Podle BfA čl. 67 odst. 1 nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 60 odst. 1 nařízení č. 987/2009, jakož i judikatura Soudního dvora umožňují dospět k závěru, že v projednávané věci měla v souladu s německými zákony přednostní nárok na přídavky na dítě matka dítěte, a nikoliv T. Trapkowski.

19 Předkládající soud podotýká, že dle německého práva jsou přídavky na dítě vypláceny výlučně jedné identifikovatelné oprávněné osobě. Podle tohoto práva jsou přídavky na dítě vypláceny tomu rodiči, v jehož domácnosti dítě žije, neboť podle obecných zkušeností nese nejvyšší náklady na péči o dítě ten, kterému je dítě do péče svěřeno. V tomto ohledu si pokládá otázku, zda by v projednávané věci mohlo použití unijního práva vést k vyloučení nároku T. Trapkowského na přídavky na dítě.

20 Uvedený soud uvádí, že skutečnost, že bývalá manželka žalovaného nemá nárok na rodinné dávky v Polsku, není pro rozhodnutí, zda se nařízení č. 883/2004 v projednávané věci použije, zásadní. Tentýž soud mimoto uvedl, že dle německého práva okolnost, že jsou rodiče dítěte rozvedení, nevyklučuje jejich kvalifikaci jakožto rodinných příslušníků, kterým mohou být rodinné dávky vyplaceny.

21 Vzhledem k tomu, že se použije fikce stanovená v čl. 60 odst. 1 nařízení č. 987/2009, předpokládá předkládající soud, zejména ve světle článku 68a nařízení č. 883/2004, že nelze zcela vyloučit výklad, dle kterého může mít matka dítěte právo na rodinné dávky, neboť se vzhledem k této fikci má za to, že má bydliště na území Německa a dítě s ní žije v jedné domácnosti.

22 Pokud by byl takový výklad přijat, vyvstává dle předkládajícího soudu otázka, zda čl. 60 odst. 1 třetí věta nařízení č. 987/2009 nevede v projednávané věci k nepoužitelnosti § 64 odst. 2 EStG, dle kterého může o přídavek na dítě požádat pouze rodič, v jehož domácnosti dítě žije, nebo zda je třeba odlišit mezi oprávněním k podání žádosti o přídavky – oprávněním, které lze přiznat T. Trapkowskému – a nárokem na skutečné pobírání těchto přídavků – nárok, který by náležel výlučně bývalé manželce dotčené osoby, neboť dítě žije s ní.

23 Konečně, pokud by měl být čl. 60 odst. 1 třetí věta nařízení č. 987/2009 vykládán v tom smyslu, že v případě, kdy rodič přednostně oprávněný k pobírání dávek, který má bydliště v jiném členském státě, nepředloží žádost o poskytnutí přídavku, přechází nárok na rodinné dávky na rodiče, který má bydliště v tuzemsku, vyvstává dle předkládajícího soudu otázka, po jak dlouhém časovém období je třeba považovat žádost přednostně oprávněného za nepředloženou.

24 Za těchto podmínek se Bundesfinanzhof (spolkový finanční soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1. Použije se v případě, kdy má osoba žijící v jednom členském státě (tuzemsku) nárok na přídavky na dítě, které má bydliště v jiném členském státě (zahraničí) u druhého z manželů, od kterého je tato osoba odloučena, čl. 60 odst. 1 druhá věta nařízení č. 987/2009 s tím důsledkem, že fikce, na základě které se pro účely článků 67 a 68 nařízení č. 883/2004 přihlíží k situaci celé rodiny, jako by se na všechny dotyčné osoby vztahovaly právní předpisy dotčeného členského státu a všechny dotyčné osoby v tomto členském státě měly bydliště, zejména pokud jde o nárok osoby na takové dávky, povede k tomu, že nárok na přídavky na dítě přísluší výlučně tomu z rodičů, který žije v jiném členském státě (zahraničí), protože vnitrostátní právo prvního členského státu (tuzemska) stanoví, že v případě více osob oprávněných k přídavkům na dítě, je oprávněný ten z rodičů, v jehož domácnosti dítě žije?

2. V případě kladné odpovědi na první předběžnou otázku:

Má být čl. 60 odst. 1 třetí věta nařízení č. 987/2009 v případě skutkového stavu uvedeného výše v první otázce vykládán v tom smyslu, že nárok na rodinné dávky náleží rodiči bydlícímu v členském státě (tuzemsku) na základě vnitrostátního (tuzemského) práva, protože druhý z rodičů bydlící v jiném členském státě (zahraničí) nepodal žádost o poskytnutí rodinných dávek?

3. V případě kladné odpovědi na druhou otázku za skutkových okolností uvedených výše v první otázce v tom smyslu, že pokud rodič bydlící v jiném členském státě Evropské unie nepředloží žádost o poskytnutí rodinných dávek, přechází nárok na tyto dávky na rodiče bydlícího v tuzemsku:

Po jakém časovém období se má vycházet z toho, že rodič žijící v jiném členském státě Evropské unie ‚neuplatnil‘ právo na poskytnutí rodinných dávek ve smyslu čl. 60 odst. 1 třetí věty nařízení č. 987/2009 s tím důsledkem, že toto právo náleží rodiči bydlícímu v tuzemsku?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

25 Pro zodpovězení předběžných otázek je úvodem třeba konstatovat, že na osobu, která je jako T. Trapkowski pravidelně zaměstnaná v členském státě, v tomto případě ve Spolkové republice Německo, a která má mimoto v tomto státě bydliště, se vztahuje nařízení č. 883/2004, a to na základě čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 3 písm. a) tohoto nařízení.

26 Mimoto není zpochybňováno, že dávka dotčená v původním řízení, která je určena ke zmírnění zátěže plynoucí z výživy dětí, spadá pod pojem „rodinná dávka“ ve smyslu nařízení č. 883/2004 (viz rozsudky Offermans, C-85/99, EU:C:2001:166, bod 41, a Lachheb, C-177/12, EU:C:2013:689, bod 35).

27 Z ustanovení čl. 1 písm. i) l. i) nařízení č. 883/2004 kromě toho vyplývá, že, co se týče pojmu „rodinný příslušník“, rozumí se jím „osoba stanovená nebo uznaná za rodinného příslušníka nebo označená za člena domácnosti právními předpisy, podle kterých se poskytují dávky“.

28 Z rozhodnutí předkládajícího soudu v projednávané věci vyplývá, že německé právo vymezuje osoby, které mají nárok na přídavky na dítě, aniž výslovně definuje pojem „rodinný příslušník“.

29 Jak nicméně uvedl předkládající soud, nárok na přídavky na dítě je v souladu s německým právem přiznán rodičům v prvním příbuzenském stupni s tímto dítětem, ať jsou sezdaní, či nikoliv.

30 Uvedený soud na tomto základě předpokládá, že na dítě i jeho matku je nutno v původním řízení ve smyslu německého práva, které upravuje rodinné dávky, nahlížet jako na rodinné příslušníky T. Trapkowského.

31 Soudnímu dvoru přitom nepřísluší takové zjištění, které je založeno na vnitrostátním právu tak, jak je vyloženo vnitrostátním soudem, zpochybňovat (v tomto smyslu viz rozsudek Slanina, C-363/08, EU:C:2009:732, bod 27).

32 S ohledem na pravidla přednosti stanovená v čl. 68 odst. 1 nařízení č. 883/2004 je pro případy souběhu nároků nutno připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora, aby bylo možné mít za to, že v daném případě došlo k takovému souběhu nároků na rodinné dávky, nestačí, aby byly takové dávky přiznány v členském státě, ve kterém má dotyčné dítě bydliště, a zároveň aby existovala pouhá možnost poskytnutí takových dávek v jiném

členském státě, ve kterém pracuje jeden z rodičů dítěte (viz rozsudek Schwemmer, C-16/09, EU:C:2010:605, bod 52 a citovaná judikatura).

33 Protože matka dítěte v původním řízení neměla nárok na rodinné dávky v Polsku, nelze z toho důvodu tato pravidla přednosti v projednávané věci použít.

K první předběžné otázce

34 Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je zjistit, zda je čl. 60 odst. 1 druhou větou nařízení č. 987/2009 třeba vykládat v tom smyslu, že fikce stanovená v rámci tohoto ustanovení může vést k přiznání nároku na rodinné dávky osobě, která nemá bydliště na území členského státu příslušného k vyplacení těchto dávek.

35 Pro zodpovězení této otázky je zaprvé vhodné připomenout, že fikce stanovená v článku 67 nařízení č. 883/2004 má umožnit určité osobě uplatnit nárok na rodinné dávky pro rodinné příslušníky, kteří mají bydliště v jiném členském státě než v tom, který je povinen k vyplacení těchto dávek, jako kdyby žili v posledně zmíněném členském státě.

36 Zadruhé čl. 60 odst. 1 druhá věta nařízení č. 987/2009 stanoví, že zejména pro účely použití nařízení č. 883/2004 se přihlíží k situaci celé rodiny, jako by se na všechny dotyčné osoby vztahovaly právní předpisy dotčeného členského státu a všechny dotyčné osoby v tomto členském státě měly bydliště, zejména pokud jde o nárok určité osoby na rodinné dávky.

37 Zatřetí z čl. 60 odst. 1 třetí věty nařízení č. 987/2009 vyplývá, že v případě, kdy osoba, která může uplatnit nárok na dávky, své právo neuplatní, nachází se „druhý rodič“ mezi řadou osob a institucí oprávněných k podání žádosti o poskytnutí takových dávek.

38 Z článku 67 nařízení č. 883/2004 ve spojení s čl. 60 odst. 1 nařízení č. 987/2009 vyplývá, že osoba může uplatnit nárok na rodinné dávky pro rodinné příslušníky, kteří bydlí v jiném členském státě než v tom, který je povinen k vyplacení těchto dávek, a že možnost podat žádost o rodinné dávky je přiznána nejen osobám, které žijí na území členského státu příslušného k vyplacení rodinných dávek, ale zároveň všem „dotyčným osobám“, které nárok na tyto dávky mohou uplatnit, mezi které patří i rodiče dítěte, pro které jsou tyto dávky požadovány.

39 Vzhledem k tomu, že rodiče dítěte, pro které jsou rodinné dávky požadovány, spadají ve smyslu čl. 60 odst. 1 nařízení č. 987/2009 pod pojem „dotyčné osoby“, oprávněné požádat o poskytnutí těchto dávek, nelze z toho důvodu vyloučit, že rodič, který má bydliště na území jiného členského státu než státu povinného tyto dávky vyplatit, je osobou oprávněnou tyto dávky pobírat, pokud jsou kromě toho splněny všechny podmínky stanovené vnitrostátním právem.

40 Náleží však příslušnému vnitrostátnímu orgánu, aby určil, které osoby mají v souladu s vnitrostátním právem na rodinné dávky nárok.

41 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 60 odst. 1 druhá věta nařízení č. 987/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že fikce uvedená v tomto ustanovení může vést k tomu, že nárok na rodinné dávky bude přiznán osobě, která nemá bydliště na území členského státu příslušného

k vyplacení těchto dávek, pokud jsou splněny všechny další podmínky pro poskytnutí uvedených dávek stanovené vnitrostátním právem, což přísluší určit předkládajícímu soudu.

Ke druhé předběžné otázce

42 Podstatou druhé předběžné otázky položené předkládajícím soudem je, zda je čl. 60 odst. 1 třetí větu nařízení č. 987/2009 nutno vykládat v tom smyslu, že rodiči dítěte, pro které jsou rodinné dávky poskytovány, který bydlí v členském státě povinném k vyplacení těchto dávek, musí být přiznáno právo na uvedené dávky z důvodu, že druhý rodič, který bydlí v jiném členském státě, o rodinné dávky nepožádal.

43 Pro zodpovězení této otázky je nutno na úvod připomenout, že přestože nařízení č. 987/2009 a č. 883/2004 stanoví pravidla, dle nichž lze určit osoby, které mohou uplatňovat nárok na rodinné dávky, nevymezují osoby, které nárok na tyto dávky mají.

44 Jak totiž zjevně vyplývá z článku 67 nařízení č. 883/2004, jsou osoby mající nárok na rodinné dávky určovány podle vnitrostátního práva.

45 Mimoto je nutné uvést, že čl. 60 odst. 1 třetí věta nařízení č. 987/2009 stanoví pro případ, kdy osoba, která může uplatňovat nárok na rodinné dávky, své právo neuplatní, že příslušná instituce členského státu přihledne k žádosti o přiznání těchto dávek podané osobami či institucemi, na něž se vztahuje toto ustanovení a mezi něž patří i „druhý rodič“.

46 Ze znění i systematiky čl. 60 odst. 1 nařízení č. 987/2009 v první řadě vyplývá, že je důležité rozlišovat mezi podáním žádosti o rodinné dávky a nárokem na pobírání těchto dávek.

47 V druhé řadě ze znění uvedeného článku rovněž vyplývá, že k tomu, aby byla příslušná instituce členského státu povinna zabývat se žádostí o poskytnutí rodinných dávek, postačí, aby žádost o tyto dávky podala jedna z osob, které na ně mohou uplatnit nárok.

48 Unijní právo nicméně nebrání tomu, aby taková instituce dospěla na základě použití vnitrostátního práva k závěru, že osoba oprávněná pobírat rodinné dávky pro dítě, je jinou osobou, než která podala žádost o poskytnutí těchto dávek.

49 Z toho důvodu, pokud jsou splněny všechny podmínky pro poskytnutí rodinných dávek pro dítě a tyto dávky jsou skutečně poskytnuty, není důležité vědět, který z rodičů je na základě vnitrostátního práva považován za osobu oprávněnou k pobírání těchto dávek (v tomto smyslu viz rozsudek Hoever a Zachow, C-245/94 a C-312/94, EU:C:1996:379, bod 37).

50 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 60 odst. 1 třetí věta nařízení č. 987/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že nestanoví, že rodiči dítěte, pro něž jsou rodinné dávky poskytovány, který má bydliště v členském státě povinném k vyplacení těchto dávek, musí být nárok na uvedené dávky přiznán z důvodu, že druhý rodič, který má bydliště v jiném členském státě, o rodinné dávky nepožádal.

51 Vzhledem k odpovědi na druhou otázku není třeba odpovídat na třetí předběžnou otázku.

K nákladům řízení

52 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Článek 60 odst. 1 druhá věta nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, musí být vykládán v tom smyslu, že fikce uvedená v tomto ustanovení může vést k tomu, že nárok na rodinné dávky bude přiznán osobě, která nemá bydliště na území členského státu povinného k vyplacení těchto dávek, pokud jsou splněny všechny další podmínky pro poskytnutí uvedených dávek stanovené vnitrostátním právem, což přísluší určit předkládajícímu soudu.

2) Článek 60 odst. 1 třetí věta nařízení č. 987/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že nestanoví, že rodiči dítěte, pro něž jsou rodinné dávky poskytovány, který má bydliště v členském státě povinném k vyplacení těchto dávek, musí být nárok na uvedené dávky přiznán z důvodu, že druhý rodič, který má bydliště v jiném členském státě, o rodinné dávky nepožádal.

Podpisy.